

Goed bedoeld,
dat wel...

Goed bedoeld,
dat wel...

Hermes & Heremiet

Schrijvers: Hermes & Heremiet
Coverontwerp: Hans Emmerik
ISBN: 9789402165678
© Hermes & Heremiet

De hel dat zijn de anderen (J.P. Sartre)
Jawel, maar alleen is ook niks (H&H)

Inhoud

Voorwoord

1	Emigreren	7
2	Ucilût.....	10
3	Inburgeren	13
4	Nieuwe burenen.....	17
5	Een lieve jongen	21
6	Monsieur Didain	24
7	De familie Asperger	29
8	Een vlekkeloze vriendschap	32
9	Miesjel, de placebo-kapper.....	36
10	Met, zonder of streep.....	39
11	De familie Asperger geeft niet op	42
12	Van nieuwe dingen en mensen die voorbij gaan.....	46
13	Een huis huren.....	51
14	Bedverhalen.....	55
15	Dierenleed	58
16	Zo'n prachtige dag in oktober	63
17	Oom Henk.....	65
18	Bye bye China	69
19	Pleziervaart.....	75
20	Sportief	79
21	Huizen crisis	83
22	Leeuwen	86
23	Herman	90
24	Bezoek uit een ver verleden	92
25	Mijn uren met de KPN.....	95
26	Schaatsen met Sinterklaas	100
27	Mijn uren met de KPN, alweer	101
28	Dagje nostalgie	106
29	Zo maar een jongetje?.....	111
30	The glamour of traveling.....	114
31	Schaloen 1	117
32	Funda Mental 1	119
33	Schaloen 2.....	122
34	Funda Mental 2 Open Huizen Dag	125

35	Job	132
36	Piggelmee	135
37	Diepenheim.....	139
38	Waterpech	142
39	Het Buurserzand.....	146
40	Klote verjaardagen.....	149
41	Krampen aan de Lek	153
42	P perikelen.....	157

Voorwoord

Beste Luuk.

Als jij de Luuk Heremiet bent die 35 jaar geleden in de Cabaretierstraat in Den Haag woonde, dan ben ik je 'overbuurmeisje' van toen. Ik zou het leuk vinden te horen hoe het met je gaat. Zo nee, excuus dat ik je dit bericht stuurde.

Leonie Hermes.

Het antwoord op deze mail was kort maar duidelijk: Ja, ik ben die Luuk.

Zo hernieuwden de auteurs in de zomer van 2010 na vele jaren hun contact.

Leonie en Luuk bleven elkaar schrijven. Hun hernieuwde vriendschap bloeide op in de verhalen die ze elkaar mailden. Het resultaat daarvan is deze bundel met een selectie uit hun correspondentie.

1 Emigreren

Ha Leonie,

Vandaag de grote dag. Onze verhuizing van de stad naar de provincie. Ik zit nu in ons nieuwe huis tussen de stapels verhuisdozen deze mail te schrijven. Mijn eerste bericht vanuit de Achterhoek. Jawel, deze streek is opgestoten in de vaart der volkeren met een goed werkende internetverbinding. Officieel zijn we nu ingezetenen van de gemeente Bronckhorst, een recente samenvoeging van een hele reeks Achterhoekse dorpen. Het huis zelf is blijven talmen in de jaren '30 toen het gebouwd werd. Veel oude rotzooi die makelaars samenvatten met de term 'authentieke elementen'. De geur van schimmel, groen bemoste kozijnen en ruiten van ouderwets dun glas die de omgeving vervormen. Overal wegschietende muizen. Het huis heeft maanden leeg gestaan. Toen we het bezichtigden was het er vooral koud. Van isolatie had men in 1930 nooit gehoord of het moest slaan op de ligging van ons huis. Het staat echt midden in de natuur. Een Hans-en-Grietje-huisje in het bos, dat was voor ons het 'unique selling point' om het voor 5 jaar te huren. Voortaan geen trams, bussen, files en vervuilde lucht meer, maar reeën, vogels en de doordringende geur van mest op de velden.

Men zegt dat een verhuizing tot de meest stressvolle gebeurtenissen uit een mensenleven behoort. Weet dus wat je te wachten staat als jij je voornemen om ooit de Randstad te verlaten doorzet.

Vanmorgen vroeg werd ik nog wakker op een matras op de kale houten vloer in onze onttakelde Rotterdamse woning. Eigenlijk al niet meer ons thuis, ook al hebben Len en ik er 30 jaar gewoond. Meer het treurig stemmende negatief van onze woning met vage contouren waar kleden lagen en schilderijen hingen. Snel opgestaan want om acht uur zouden de verhuizers uit Doetinchem arriveren. Om precies acht uur reed de verhuishwagen voor. Verbazende accuratesse!

Nog voor ik echt helemaal wakker was haalden 3 jongemannen onder leiding van een wat oudere verhuizer ons huis in hoog tempo

leeg. Ze spraken weinig. Als ze al iets zeiden was dat in een taal die ik niet verstond. Nee, geen Pools of Roemeens. Achterhoeks dus. Daar is men zuinig met woorden. Klinkers zijn er om in te slikken. Aardige mensen overigens, die onverstoorbaar hun eigen gang gingen. Mijn rol bleef beperkt tot in de weg lopen met koffie en speculaas.

Len was al in het nieuwe huis. Zij zou de mannen - alweer met koffie - ontvangen. Ik moest de laatste troep opruimen en ons oude huis afsluiten. Terwijl ik aan mijn inspectieronde begon, zag ik de opperverhuizer zijn enorme wagen met vaardige hand de straat uit sturen. Een kunst apart tussen al die geparkeerde auto's. Vaklieden waren het...of toch niet in alle opzichten? Toen ik nog even het toilet bezocht, bleek op hun stuurmanskunst het nodige aan te merken. Ruwweg hadden ze wel in de richting van de toiletpot gemikt, maar daar was ook alles mee gezegd. De ergste watersnood sinds 1953. De WC nat en smerig. Helaas waren de schoonmaakmiddelen al in de Achterhoek of daarheen onderweg...op één rol keukenpapier na. Die heb ik volledig benut, maar ik bespaar je de details.

Bij de voordeur van ons oude huis nog even tot me door laten dringen dat ik hier een leven afsloot om elders een nieuw, maar vast en zeker korter te beginnen. Snel de melancholische gevoelens toegedekt met praktische handelingen. Gedane zaken enzovoort. Dag Rotterdam, Bronckhorst ik kom eraan! Nauwelijks meer dan anderhalf uur rijden, maar een andere wereld. Ik was er eerder dan de verhuiswagen die ik ergens onderweg passeerde. Het huis stond klaar om onze spullen te ontvangen. Zoals je weet hebben we er de afgelopen tijd veel werk aan besteed. Een uitgewoond jaren '30 huis geeft zich niet zo maar gewonnen. Toch waren we blij met deze prachtige locatie, al was het maar voor een aantal jaren. Dat moet voldoende tijd zijn om te beslissen of we in de Achterhoek kunnen aarden of huilend zullen terug kruipen naar het westen.

Je begrijpt uit de eerste regels van mijn mail dat de mannen inmiddels alle spullen onbeschadigd hebben afgeleverd en dit keer gelukkig Gods water niet meer over Gods akkers hebben laten vloeien. Ondanks dat dobberen wij nu stuurloos tussen dozen, stoelen, kasten en lampen, op zoek naar orde en systematiek.

Straks eerst maar de bedden in elkaar zetten. Kunnen we in elk geval slapen en even de rotzooi vergeten. Of thee drinken?...of toch eerst de keuken een beetje inrichten zodat we straks wat eten klaar kunnen maken?

‘Weet jij nog waar we de waterketel hebben gelaten?’

‘Nee, maar we kunnen ook een glas wijn inschenken.’

Mijn keuze is uiteindelijk op witte wijn en mijn laptop gevallen. Ik heb hem aangesloten en opgestart. Hij is voorlopig de navelstreng met onze oude vriendenkring en de moederstad. Voor jou is de eerste mail uit het verre oosten. Onze onderlinge afstand is groter geworden, dus des te meer reden om te blijven schrijven. Maar voor ons ook de noodzaak om in te burgeren. Niks voor mij zoals je weet, maar ik ga het proberen en houd je op de hoogte.

Warme groet en ga maar nooit verhuizen.

Luuk

2 Ucilût

Ja Luuk, inburgeren valt niet mee. Wij moesten ook wennen toen we in Schiedam kwamen wonen. Maar onze enorme zwarte kater, Ucilût, zorgde er wel voor dat we heel snel kennis maakten met de bureu.

Voor ik verder ga; Ucilût is helemaal geen rare naam voor een kat. Het is Friulaans voor vogeltje en lulletje. Jij weet natuurlijk dat Friulaans een Reto-Romaanse taal is die nog door enkele oudere mensen in Noord Italië wordt gesproken, dus dat hoef ik je niet uit te leggen. Goed, Ucilût is dus Friulaans voor vogeltje en lulletje. Vogeltje is misschien niet de gelukkigste keuze voor een kat van zulke afmetingen, maar hij was wel het lulletje uit het nest, vandaar. We kozen hem omdat hij de enige zwarte was en wij waren in onze zwarte periode. Nou ja, ik koos hem, Hans wilde hem eigenlijk helemaal niet

In ons appartement in Rijswijk was bijna alles zwart. Op de zwarte vloerbedekking, zwarte meubels en de zwarte tegels in de badkamer en keuken viel het kleine katje nauwelijks op. De eerste dagen na onze gezinsuitbreiding liep ik door het huis alsof het een mijnenveld betrof. Niet op de kitten trappen! Ik hoopte dat het beestje niets zou slopen en alsnog het hart van Hans zou veroveren. De vierde dag toen ik thuiskwam hoorde ik Hans praten in babytaal. Ik wist niet dat hij dat kon. Ucilût zat bij hem op schoot en luisterde aandachtig.

Mini Leeuwen 1 - Christenen 0.

Het lulletje sleet de eerste zes jaar van zijn leven in onze flat. Hij werd groot, heel groot. Met zijn dikke gespierde poten, zijn lange diepzwarte glanzende vacht en grote gele ogen werd hij een imponerende verschijning. Over het balkon bracht hij wel eens een bezoekje aan onze buurman, Pieter. De eerste keer dat die zijn gordijnen open deed en het zwarte monster op zijn vensterbank aantrof, was voor hem een schokkende ervaring. Niet minder trouwens dan voor de poedel van zijn vriendin, die door ons poesje de hele flat werd doorgejaagd. Met Ucilût viel niet te spotten.

Tijdens onze vakanties ging hij meestal bij mijn ouders logeren. Die hadden daar geen moeite mee, behalve de keer dat hij uit het raam stapte. Ze woonden op namelijk vijf hoog. Mijn moeder stond doodsangsten uit toen hij over de vensterbak aan de buitenkant liep. Aan het eind gekomen moest hij draaien op de smalle richel. Het lukte hem toch zijn enorme lijf om te keren zonder naar beneden te vallen.

Mens en dier de stuipen op het lijf jagen was Ucilûts core business en eigenzinnigheid zijn handelsmerk.

Hans maakte een luik voor hem door de muur van de logeerkamer naar het balkon. Na uren op zijn buik liggend te hebben gezwoegd, was het klaar. Een keurig afgewerkte tunnel door binnen- en buitenmuur met een kattenluik erin was het resultaat.

Onafhankelijk van ons besloten om naar binnen of juist naar buiten te gaan, dat paste bij het karakter van onze huisgenoot, vonden wij. Plaatsvervangend verheugd over de nieuwe luxe wachten wij ademloos af hoe Ucilût zou reageren. Maar die weigerde zijn ontsnappingstunnel in gebruik te nemen. Alsof hij wist dat het toch nergens heen ging. Teleurgesteld en ongeduldig duwden wij 10 kilo tegenstribbelend bont een paar keer heen en weer. Dat werkte. Uiteindelijk ging hij er zelf doorheen en zat uren op het balkon naar vogeltjes te mekkeren waar hij niet bij kon.

Pas toen we naar Schiedam verhuisden zette Ucilût zijn eerste stappen echt buiten. Toen wij hem achter ons nieuwbouwhuis naar buiten lieten, liep hij eerst wat onwennig rond. Hij schudde zijn poten toen er aarde aan bleef hangen en stak zijn kop omhoog om de lucht op te snuiven. Wij vroegen ons al af of de verhuizing en deze nieuwe grote ruimte zijn zelfvertrouwen hadden ondermijnd. Maar toen kreeg hij de cockerspaniel van twee huizen verderop in de gaten. Bij gebrek aan referentiekader had onze zwarte bontvriend een vertekend zelfbeeld ontwikkeld. Even stond hij als bevroren, toen stootte hij erop af. De hond, totaal overrompeld door deze actie, nam de benen. We zagen hem weggrennen met Ucilût in de achtervolging. Deze nieuwe burens wisten alvast wie wij waren; 'die lui met die enorme zwarte kat'.

In de dagen die volgden verkende onze kater de buurt. De tuinen waren nog niet aangelegd, laat staan omheind. Het was warm voor juni en overal stonden ramen en deuren open.

'Dit is mijn territorium', besloot Ucilût en nam resoluut alle huizen op ons rijtje in bezit. Eenmaal binnen liep hij rustig door naar de slaapkamer boven en ging breeduit op bed liggen. Zelfs kattenliefhebbers zijn niet blij met een vreemde kat in huis, laat staan op hun bed. Dit enorme beest gedroeg zich bovendien of hij de baas was en beantwoordde elke 'ksss ksss, weg jij' met blazen en grommen. Al gauw wist iedereen ons te vinden.

Daar ging de bel weer. Voor de deur een mij nog niet bekende buurvrouw. Een beetje wit om haar neus. 'Eh...er zit een zwarte panter op mijn bed en die wil niet weg. Is die van u?'

Het was best handig om met alle burens kennis te maken. Genoeg stof voor gesprekken.

De opluchting bij ons, maar ook in de buurt was groot toen Ucilût zijn belangstelling voor vreemde huizen en bedden geleidelijk verloor. Alleen bij onze naaste burens, Ed en Willem wilde hij nog wel eens een kijkje nemen.

Die zal ik in een volgend stukje aan je voorstellen.

Leonie

3 Inburgeren

Ha Leonie,

Ik heb genoten van je verhaal over Ucilût. Dat was geen inburgeren wat hij deed, maar binnenvallen en bezetten. Daar kunnen wij een voorbeeld aan nemen, al weet ik niet of onze buurtgenoten dat op prijs zullen stellen. We zijn inmiddels enigszins gesetteld in ons nieuwe huis in de gemeente Bronckhorst. Echt een ander leven dan in Rotterdam. Groen in plaats van steen, dat vat het misschien wel goed samen. Niet meer gewekt worden door vliegtuigen van Zestienhoven (pardon: The Hague Rotterdam Airport, wat doen Nederlanders toch wanhopig internationaal!). Hier alleen het melancholieke geluid van roepende uilen. 's Morgens schichtig wegschietende reeën als we de gordijnen opendoen. Incidenteel komt er een auto voorbij. Ik heb mijn enigszins proleterige westerse rijstijl moeten aanpassen. Geduld is hier het toverwoord als je achter een tractor of een honderdjarige in zo'n 40 kilometer autootje rijdt.

Nu alle meubels op hun plaats staan en het gras gemaaid is, kunnen we geen uitvluchten meer bedenken om onze inburgering langer uit te stellen. Je weet dat zoiets mij niet op het lijf geschreven is. Gemeenschapszin, verenigingsleven, lokale evenementen, voor mij zijn het evenzovele huiveringwekkende vooruitzichten. Maar om overdekt met pek en veren op een mestkar het dorp uitgereden te worden is ook weinig aantrekkelijk. Moedig voorwaarts dus.

We woonden hier nog maar net toen ons al vooruitzichten geboden werden om onze plek in de buurtschap te veroveren. Voor een luttel bedrag werden we lid van de buurtvereniging, die tal van aansprekende Achterhoekse activiteiten organiseert zoals daar zijn bierpulschuiven en klootschieten. Omdat het nog winter was moesten we voorlopig nog popelen. Len kon wel al, als zij dat wilde, met de vereniging van plattelandsvrouwen een dagje met de bus naar de grote stad. Ze wilde niet.

Vervolgens werd mij het lidmaatschap van de plaatselijke schietvereniging aangeboden en ook dat van een zeer beschaafde

club van oude dorpsnotabelen. Ik zou daar het jongste (!) lid kunnen worden. Of zoals Len het fijnzinnig formuleerde: 'je ouwe-lullen-club heeft weer gebeld'.

In het begin hielden wij dit soort dingen af met het excuus dat we nog erg druk waren met het inrichten van ons huis.

Voor de 'oude-lullen-club' heb ik zo beleefd mogelijk bedankt, daarbij benadrukkend hoe eervol ik hun aanbod vond, maar ook aangevend dat ik al mijn hele leven vermeden had aan groepsgebeurtenissen deel te nemen: het Autisme-argument zal ik het maar noemen.

Goed, terug naar de noodzakelijke inburgering. We vonden dat we ons niet langdurig aan alles konden onttrekken. We wilden in Bronckhorst niet te boek staan als de asociale westerlingen die we in feite wel zijn. Toen we dan ook het nieuwe verenigingsprogramma thuis kregen met daarin de aankondiging van een toneelvoorstelling in het lokale gemeenschapshuis, leek ons dat een gouden kans om onze goede wil te tonen. Het betrof een klucht in het plaatselijk dialect, ingestudeerd en opgevoerd door buurtgenoten. Als afsluiting van de avond was er een muzikaal hoogtepunt: een optreden van de Achterhoekse band 'Schot deur 't pleeraam'.

Onze verwachtingen waren dan ook hooggespannen toen we op die bewuste zaterdagavond naar het gemeenschapshuis vertrokken. Van verre zagen we al dat de opkomst groot was. Veel auto's op het parkeerterrein. Toen we de zaal binnen kwamen werden we verrast met twee consumptiebonnen. Wel werd als tegenprestatie verwacht dat we lootjes zouden kopen om kans te maken op aantrekkelijke prijzen in de pauze van het toneelstuk. We begrepen dat we niet konden weigeren.

Na een kop koffie en wat gesprekjes met ons inmiddels enigszins bekende dorpsgenoten, namen we plaats op de weinig comfortabele houten stoeltjes om ons cultureel te laten verheffen. De opvoering begon.

Van de inhoud van het toneelstuk hebben we niet veel meegekregen. Daarvoor waren we het Achterhoekse dialect nog onvoldoende meester. Dat het om een klassieke klucht ging werd vooral duidelijk doordat er regelmatig uit kasten en wapperende decordeuren min of meer ontklede mannen en vrouwen sprongen,

die de rol van bedriegers in het huwelijkse leven van anderen speelden. Daarbij stelden wij vast dat de meeste dorpsgenoten erotische uitstraling missen wanneer zij zich in traditioneel ondergoed op de planken bevinden. Veel wit-roze vlees waar alleen de lokale kiloknaller opgewonden van raakt.

Gelukkig kregen we wel goed mee wanneer er een leuke pointe geplaatst werd of een situatie buitengewoon komisch bedoeld was. Op zulke momenten barstte een volumineuze vrouw - direct achter Len gezeten - in een krijzend gelach uit. Zij slaagde er steeds weer in om Len te doen verstijven van schrik en tot een milde vorm van hyperventilatie te brengen. Dat ging zo het hele eerste bedrijf door. De pauze kwam als een bevrijding.

In die pauze vond de grote verloting plaats. Praktische artikelen, groot en klein, stonden uitgestald bij een rad van fortuin. Fruitmanden, flessen wijn, kazen en worsten, vazen, een wekker, gereedschap en zelfs een kinderfietsje moesten onze begeerte opwekken. De spanning liep hoog op als via een forse ruk aan het rad een artikel bij zijn nieuwe, gelukkige eigenaar belandde. Wij wonnen uiteraard niets omdat we maar twee lootjes gekocht hadden. Veel buurtgenoten hadden een aantal loten gekocht dat in waarde de te winnen artikelen ver te boven ging. Maar winnen is nu eenmaal belangrijker dan deelnemen. Het gaat om een moment van geluk als er een prijs op jouw lot valt.

Na de pauze zochten Len en ik naar een meer strategische zitplaats, wat verder van de luidruchtig schaterende dame en vooral wat dichterbij de uitgang. Helaas, het bleek de bedoeling dat iedereen weer op zijn oorspronkelijke stoeltje plaatsnam. Wij droegen deze nederlaag met opgeheven hoofd en gingen weer zitten met achter ons opnieuw vrouwe Obesitas. Nog eens helaas, op één van haar lootjes was de hoofdprijs, een enorme rookworst, gevallen. Beheersing en uitstellend vermogen stonden niet in haar prijzenkast. Al snel maakten luid gesmak en geslik duidelijk dat de rookworst het einde van de voorstelling niet ging halen. Wij wel, want ongemerkt vertrekken was er niet bij. Haar schallende lach klonk nu iets gedempter, maar ik hoopte dat die niet gepaard ging met het uitstoten van brokjes vette worst, want Len zat in de vuurlinie.